

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 13. března 2014 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona – Španělsko) – Antonio Márquez Samohano v. Universitat Pompeu Fabra

(Věc C-190/13) ⁽¹⁾

„Sociální politika — Směrnice 1999/70/ES — Rámcová dohoda o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřená mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS — Univerzity — Externí vyučující — Po sobě jdoucí smlouvy na dobu určitou — Ustanovení 5 bod 1 — Opatření sloužící k předcházení zneužívání po sobě jdoucích smluv na dobu určitou — Pojem ‚objektivní příčiny‘ odůvodňující takovéto smlouvy — Ustanovení 3 — Pojem ‚pracovní smlouvy na dobu neurčitou‘ — Sankce — Nárok na náhradu — Rozdíl v zacházení mezi zaměstnanci se smlouvou na dobu neurčitou“

(2014/C 135/18)

Jednací jazyk: španělština

Předkládající soud

Juzgado de lo Social n° 3 de Barcelona

Účastníci původního řízení

Žalobce: Antonio Márquez Samohano

Žalovaná: Universitat Pompeu Fabra

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Juzgado de lo Social n. 3 de Barcelona – Výklad ustanovení 3 a 5 přílohy směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. L 175, s. 43; Zvl. vyd. 05/03, s. 368) – Pracovní smlouvy uzavírané s veřejnou správou – Univerzitní profesori – Neexistence opatření k zabránění zneužívání po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou

Výrok

Ustanovení 5 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, uzavřené dne 18. března 1999, která je přílohou směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS, je třeba vykládat v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je ta, o kterou se jedná v původním řízení, jež univerzitám umožňuje přikročit k prodlužování po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou uzavřených s externími vyučujícími, a to bez jakéhokoli omezení, co se týče nejdelší možné celkové doby trvání i nejvyššího možného počtu prodloužení takovýchto smluv, pokud jsou tyto smlouvy ospravedlněny objektivními důvody ve smyslu bodu 1 písm. a) tohoto ustanovení, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Tento soud však rovněž musí konkrétně ověřit, že cílem prodlužování dotčených po sobě jdoucích pracovních smluv na dobu určitou ve věci v původním řízení skutečně bylo pokrýt dočasné potřeby a že taková právní úprava, jako je ta, o kterou se jedná v původním řízení, nebyla ve skutečnosti využita k uspokojení stálých a trvalých potřeb v oblasti nábory vyučujících.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 189, 29.6.2013.